

"I've said it before, but it's absolutely true: My mother gave me my drive, but my father gave me my dreams. Thanks to him, I could see a future."
- Liza Minnelli

Ba và Con Gái

Ngô Ái Loan

Khi nào trong tâm hồn của tôi có những chuyện mộng lung mơ hồ thì người tôi thường nghĩ tới là Ba tôi. Ông như một nhà tâm lý học sẽ ngồi xuống và phân tích cho tôi hay về những chuyện mà người trong cuộc thường bị mây mù che

khuất.

Mới đây tôi về thăm Ba, ba vẫn nhận ra tôi ngay tức khắc bởi tôi là đứa con gái từ nhỏ đã được ba rất yêu thương trong khi những đứa em khác đến thăm ba tôi phải tập trung lắm cũng chỉ nhớ đây chỉ là một người hình như có quen biết. Ba tôi năm nay đã 95 tuổi nhưng bản tánh thích ăn diện không hề thay đổi, mỗi sáng thức dậy vẫn lên bộ đồ suit, trên đầu đội chiếc mũ màu sắc nhã nhặn như thể chuẩn bị ra bên ngoài hay đi dự tiệc đâu đó giống y như người sống vào những thế kỷ ngày xưa. Trong những đứa con gái của ba, tôi nhà ở rất xa, vì lẽ đó mà ba tôi luôn lo lắng nên mỗi khi tôi về thăm trong ánh mắt ba reo vui lên rồi mừng rỡ gọi mẹ thật to :

- Minh... mình con nó về kìa, Loan đó mình!

Tiếng ba vẫn còn rõ ràng không run rẩy thều thào như những người lớn tuổi khác, tôi mừng và cảm thấy vô cùng hạnh phúc cùng những giọt nước mắt cố ngăn giữ lại trong khóe mắt.

Cho tới bây giờ khi tôi đã trải qua biết bao chênh vênh biết bao nỗi buồn trong cuộc đời của mình, hôm nay với con cháu dâu rể đầy nhà nhưng người yêu thương và thấu hiểu tôi nhất đó chính là ba của tôi. Ba tôi thường nói về tôi với những người trong gia đình. Tôi là một phụ nữ luôn đặt nặng tình cảm hơn là lý trí, thương ai thì hết lòng hết dạ cho nên khi bị phụ rẫy thường bị sự tổn thương quá nặng nề. Nếu như thời gian trước đây đầu óc ba vẫn còn minh mẫn, tôi sẽ được nghe ba phân tích về vấn đề tâm lý tình cảm một khi mình bị rối tung một mớ như búp len đan, tôi sẽ được ngồi bên cạnh nghe ba kết hợp từ những kinh nghiệm bản thân, của biết bao hoàn cảnh trong cuộc sống thì quả thật là thú vị.

Ba bây giờ đã quá già và tôi hình như mất đi một "người bạn" trên một ý nghĩa của riêng tôi. Bỗng dưng trong đời sống tôi cảm thấy mình thật bơ vơ khi những tâm sự với ít nhiều khúc mắc chưa có ai đồng cảm để được giải đáp dùm mình. Tôi cũng muốn đặt niềm tin tưởng vào một người nào đó, khi có người đã nói yêu thương và về vơi những ngày sắp tới với những hình ảnh vô cùng đẹp đẽ, nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn thấy mọi chuyện như chỉ là một giấc mơ. Có thật hay chỉ là ảo ảnh ?! Bởi giữa thật và hư chỉ bước qua ranh giới một sợi tóc nên sự ngộ nhận cũng thật bình thường và với cái tuổi "tri thiên mệnh" tôi nghĩ chắc chẳng có gì quan trọng nữa. Mỗi ngày qua đi bước chân thời gian vẫn không màu sắc hình tượng, mỗi ngày tôi già đi khi ngồi nhìn sức sống cây xanh đang chia cành nhú lá hứa hẹn đơm trái trĩu nặng cho khu vườn nhuốm đầy màu sắc, mỗi ngày tôi tự vẽ ra hình dáng của tôi qua những tâm trạng buồn vui như những đám mây trắng trên bầu trời phút chốc cũng tan tác trôi đi.

Điều đáng tiếc ba không còn minh mẫn để phân tích chia sẻ với tôi khi niềm tin vào cuộc đời đã bị đánh mất. Tôi cảm thấy thật bơ vơ, nhưng rồi trên tất cả là tình yêu thương mà ba đã dành cho tôi, ông là người đàn ông duy nhất trên cuộc đời mà tôi luôn đặt hết sự tin tưởng một cách tuyệt đối. Tôi rất yêu ba tôi.

Ngô Ái Loan